Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 17 | 1. SEPTEMBER 1923 | 2. AARGANG

Menneskene og nationene maa omvende sig fra sine synder, før vi faar fred paa jorden.

Tale av ældste *Joseph Fielding Smith.*

Jeg skal læse nogen faa ord fra en av aabenbaringene: «Herav vet vi at der er en Gud i himmelen, som er evig og uten ende, fra evighet til evighet den samme uforanderlige Gud, som dannet himmelen, jorden og alle ting som i dem er.

Og han skapte mennesket, mand og kvinde; og efter sit eget billede og i sin egen lignelse, skapte han dem.

Og gav dem det bud at de skulde elske og tjene ham, den eneste levende og sande Gud, og ham alene skulde de tilbede.

Men ved overtrædelsen av disse hellige love blev mennesket sanselig og underkastet djævelen, og blev det faldne menneske.

Derfor hengav den almægtige Gud sin enbaarne søn, som det er skrevet i de skrifter der er indgit av ham.

Han led fristelser, men agtet dem ikke.

Han blev korsfæstet, døde og opstod igjen den tredje dag.

Og opfor til himmelen for at sitte hos Faderens høire haand og regjere med almægtig kraft efter Faderens vilje.

Paa det at saa mange som vil tro og la sig døpe i hans hellige navn og være bestandig i troen til enden, skal bli salige.

Ikke alene de som trodde efterat han kom i kjødet i tidens midte, men alle de fra begyndelsen av, saa mange som levede før han kom, og som trodde paa de hellige profeters ord, der

talte som de blev inspirerte ved den Helligaands gave og i sandhet vidnet om ham i alle ting skal ha det evige liv.

Saavel som de, som derefter skulde komme og som skulde tro paa Guds gaver og kald ved den Helligaand, hvilken vidner om Faderen og Sønnen.

Hvilken Fader, Søn og Helligaand er en Gud, alt omfattende og evig, uten ende, amen.

Og vi vet at alle mennesker maa omvende sig og tro paa Jesu Kristi navn, og tilbede Faderen i hans navn, og forbli i troen paa det samme navn indtil enden, ellers kan de ikke bli salige i Guds rike.

Vi vet ogsaa, at retfærdiggjørelse ved vor Herres og Frelsers Jesu Kristi naade er retfærdig og sand, for alle dem der elsker og tjener Gud med al deres magt, sind og styrke.

Men det er mulig at mennesket kan falde fra naade og vike bort fra den levende Gud.

La derfor menigheten vogte sig og altid være varagtig i bønnen, at de ikke falder i fristelse.

Ja, la endog dem som er helliggjorte ta sig i agt.

Og vi vet at disse ting er sande og overensstemmende med Johannes aabenbaring, som kommer herefter ved den Helligaands gave og kraft, Guds røst eller engles betjening.

Og Gud Herren har talt det og hans hellige navn ske al ære og magt og herlighet baade nu og til evig tid, amen.»

Vidnesbyrd om sandheten av de citerte ord.

Disse ord har gjort stort indtryk paa mig, mens jeg sat og lyttet til de andre talere, og jeg haaber at jeg kan være inspirert av den Helligaand, mens jeg bærer mit vidnesbyrd. Jeg vet at de ord jeg har læst er sande. Jeg tror absolut paa Frelserens mission, som det her er blit uttalt. Jeg vet at han kom til verden, Faderens enbaarne Søn, for at netop at utfylde den mission, som her er bekjendtgjort.

De ord som jeg ønsker vil gjøre indtryk paa eders sind er disse: «La derfor menigheten vogte sig og altid være varagtig i bønnen, at de ikke falder i fristelse.» Jeg anser at det har været min mission, idet jeg saaledes har blit inspirert av Herrens aand, mens jeg har besøkt Zions staver, at si til folket, at nu er omvendelsens dag, og at rope til De Sidste

Dages Hellige at de maa ihukomme sine pakter og løfter som de har gjort med Herren, at holde hans bud og at efterleve de lærdomme og de undervisninger de mottar fra Israels ældster — Guds profeter — som de har blit nedskrevet i disse hellige skrifter. I alt skulde vi vandre ydmyge og forsigtige for Herren, at vi maa være velsignet og ledet av den Helligaand. Jeg tror dette er en advarselsdag. Det har været en advarselstid helt fra den dag, da profeten mottok sit første syn om at evangeliet atter skulde aabenbares. Store omveltninger vil nu finde sted blandt Guds hellige, og likeledes i hele verden. Vi lever i en vigtig tid, og profetenes forutsigelser gaar nu i opfyldelse. Zion er grundlagt, et banner er opreist paa disse bjerge, og kaldet lyder til alle lande og alle folk, ihvertfald saa langt som vi har blit git anledning til at forkynde ordet, ropende til dem at de maa omvende sig til Herren, at komme til Zion, hvor dette banner er opreist, og tjene ham i retfærdighet. Israel har samlet og blir samlet fra alle nationer, endog alle som vil omvende sig og lytte til Herrens bud, som det er frembragt i denne aabenbaring. Herren vil frelse alle som vil lytte til ham. Hans arm er utstrakt, og han er villig at hjælpe og lede alle i retfærdighet, og bringe alle til Zion som vil komme. Vor mission i hele verden og ogsaa i Zions stave er at rope: «Omvender eder, for Guds rike er nær!» Det er nødvendig, endog til folket som er samlet fra Babylon, at rope omvendelse, at kalde paa dem til at ihukomme Herren, at holde hans pakter og bud, og til alle tider bestræbe sig efter at være i besiddelse av den Helligaand, at de kan vandre i lyset.

La mig ikke være misforstaat naar jeg siger at det er nødvendig for Zion at omvende sig. Jeg mener ikke at sige at de Sidste Dages Hellige har forvildet sig, at det har veket bort fra lærdommene som Herren har git dem, nei, ikke saa; men at vi er omringet av verdens ugudeligheter, av fristelser, av menneskenes synder, de ting som eksisterer blandt de ugudelige. Det er bestandig nødvendig at advare, belære og rope til folket at de maa erindre de velsignelser som Herren har lovet dem; at tilskynde dem til at være sandfærdige og trofaste i alt, til Herrens hellige ord, at ingen maa falde fra eller være usikre eller bli overvundet og undertrykt og bli

tilbake igjen i verden, og igjen delta i verdens synder hvorfra de kom, saa jeg føler at det er min mission at rope omvendelse, og at tilkynde folket til at tjene Herren.

Vi har gjennem denne konferanse hørt meget om fred paa jorden. Vi ønsker og beder for denne dag. Som vi synger i sangen:

O kom du Zions konge kom, motta din brud, din helligdom,
al jorderik dig prise skal, i Zions store tempelhal.
Se, bruden dig nu venter hjem, til Zion og Jerusalem.

Du være skal vor konge stor, regjere tusen aar paa jord,
Og Israels skarer frelste staa, paa Zions berg med pantet paa.
Din kjærlighet, din himmelfred, den varer i al evighet.

Dette beder jeg for og haaber for, og saa gjør du. Nu, jeg ønsker at stille eder et spørsmaal. Vet De hvad der er den største magt, den sterkeste faktor i hele verden til at etablere vedholdende fred paa jorden? Idet jeg har stillet spørsmaalet vil jeg ogsaa besvare det, ihvertfald vil jeg fortælle hvad jeg tænker om det. Den største faktor i hele verden er det hellige præstedømmes fuldmagt og myndighet, og dette besidder De Sidste Dages Hellige. Helt fra begyndelsen sendte Herren ældste ut i verden og befalte dem at rope til folket og sige til dem: «Omvendere eder og kom til Zion. Tro paa mit evangelium og du skal ha fred.» Fred vil naturligvis komme gjennem retfærdighet og ærlighet, gjennem Guds naade, gjennem den magt han vil skjænke os ved hvilken vore hjerter vil bli rørte, og vi vil ha kjærlighet for hverandre. Nu, det er vor pligt at bekjendtgjøre disse ting blandt alle folkeslag, at tilskynde dem at komme til Zion og motta Herrens velsignelser og indflydelsen av hans aand, som her gjør sig gjældende. Og jeg ønsker at fortælle eder at vi, dersom vi vil tjene Herren, har stor magt med hensyn til at etablere fred paa jorden. Vi er villige til at tillate andre bevægelser at gjøre sig gjældende i denne retning. Alt som vil bringe fred paa jorden behager os; men la os ikke forglemme at vi, som Sidste Dages Hellige, hvis vi vil arbeide i enighet og frembringe det evige evangelium til nationene og tjene Herren, vil vi ha større magt til at etablere fred paa jorden end noget andet samfund. Herren bruker mange

kræfter. Det er ikke bare De Sidste Dages Hellige han benytter til at utføre sine hensigter, men han kalder paa andre og gir dem kraft og inspirerer dem til at arbeide i hans tjeneste. Alle store opdagelser og opfindelser, som har fundet sted i den senere tid, har været i den retning at etablere vedholdende fred paa jorden. Gir disse store opdagere æren til Herren — mænd, som opdager for at tilveiebringe Herrens hensigter — gir de ham æren? Ikke i mange tilfælder; og allikevel bruker Herren disse forskjellige kræfter. (Sluttes.)

Missionspræsidentens besøk i grenene.

Onsdag 1. august avreiste præsident Petterson til Moss, Fredrikstad og Fredrikshald for at besøke de i disse byer værende medlemmer av kirken. Skjønt grenene ikke nu bestaar av saa mange medlemmer som forhen, er der allikevel nogle trofaste sjæle i hver by der kan bære sine vidnesbyrd om sandheten og storheten av dette verk. Efter en behagelig tid med søskende i de forskjellige smaalensbyer vendte præsidenten tilbake til Kristiania, for derfra at fortsætte reisen til vestlandsbyene.

Fredag aften 10. august 1923 avreiste præsident Petterson og ældste Carl M. Hagberg med postbaaten til Arendal, hvortil vi ankom lørdag eftermiddag kl. 4, efter en meget stormfuld reise. Paa bryggen blev vi mottat av søster Ruth Nielsen, der ledsaget os til Kolbjørnsvik, hvor de fleste av medlemmene av kirken bor og hvor der ogsaa er lokale til avholdelse av møter. Under vort ophold der overvar vi søndagsskolens møte, — hvortil var fremmøtt 13 barn og av disse kun 1, hvis forældre tilhørte kirken — og aftenmøte kl. 7. Til dette møte var fremmøtt 12 medlemmer tilhørende kirken og 3 utenforstaaende. Før møtets begyndelse blev et barn velsignet av præsident Petterson, hvorefter han omtalte de store omvæltninger jorden har at undergaa i de sidste dage under vi lever og advarte og belærte søskende om paa hvilken maate de kunde undgaa de store farer, der var i vente, ved at leve evangeliet. — Disse to møter vi overvar var meget vellykket og en god og behagelig aand hvilte over disse, og vi merket desuten at den

rette søskenkjærlighet var tilstede i rikt maal. At Arendals gren holdes sammen av bare søstre, uten at ha ældster til at veilede sig, er noget grener i lignende omstændigheter kan lære av, og takken for, at grenen er saa godt tat vare paa, skal i første række tilegnes præsidentinden for kvindeforeningen søster Cecilie Nielsen, dernæst hendes datter Ruth og Selma Bergstedt; de to sidste desuten for deres dygtige og interesserte arbeide i søndagsskolen. Vi blev ogsaa rikelig bevertet baade av søstrene Cecilie Nielsen og Selma Bergstedt, hvorfor vi sender enhver av dem vor pligtskyldige tak. —

Reiste fra Arendal til Grimstad pr. bil, der var stillet til vor disposition av hr. Johansen, som ogsaa er meget interessert i vor lære, og uten hans storslagne beredvillighet hadde vi ikke opnaadd at faa se det vakre natursceneri der frembyr sig paa strækningen Arendal—Grimstad, hvorfor vi sender ham vor bedste tak. Vi hadde ogsaa den fornøielse at bese en av Norges ældste stenkirker, Fjære kirke, der nu er ca. 1000 aar gammel, og likeledes Terje Vikens bauta. Efterat ha indviet 3 grave fortsatte vi i bil til Grimstad, hvorfra vi tok dampskib til Kristiansand, hvor vi ankom kl. 4 mandag eftern.

I Kristiansand er der ogsaa nogle trofaste medlemmer av kirken som vi besøkte og sammenkaldte til møte tirsdag aften kl. 6 og hvor vi hadde en meget hyggelig tid. Præsident Petterson formanet søskende til at holde sammen og leve evangeliet. Efter møtet var vi paa kirkegaarden og indviet en grav. Da reisemaaltidet var beredt og vi hadde spist og takket for utvist gjestfrihet forlot vi denne gren for at gaa ombord i dampskibet, der næste morgen kl. 4½ skulde avgaa til Brevik, for derfra med jernbanen at fortsætte reisen til Skien. Ved ankomsten dertil bad jeg farvel med præsident Petterson, som da alene vilde besøke de øvrige byer.

I Skien blev der avholdt møte onsdag aften, i Larvik torsdag, i Tønsberg fredag aften og i Drammen søndag, hvor præsidenten overvar saavel søndagsskolens møte om formiddagen som eftenmøtet kl. 6. Til alle disse møter var interessen stor og de givne formaninger og lærdomme blev beredvillig mottat av de fremmøtende. Efter møtet reiste præsidenten til Kristiania, og var meget fornøiet med søskendes trofasthet i alle grene.

Naar der nu skal gives et resumé av reisens forløp i det hele saa er indtrykket det, at arbeidet i disse grene er meget forsømt, grundet for faa missionærer, og at de tilbakeværende medlemmer mangler ledelse av prestedømmet. I det hele kan man ogsaa være fornøiet over at den sed der er saaet av arbeidssomme ældster i sin tid ikke helt er utdød, men at der til alle tider vil findes interesserte mænd og kvinder der vil fortsætte arbeidet, i tro og tillid til de givne forjættelser.

C. M. Hbg.

Høstkonferansen i Kristiania

søndag 26. august.

Konferansen tok sin begyndelse kl. 10.30 under præsidium av apostel O. McKay og ledet av missionspræsident A. Richard Petterson. Søndagsskolen aapnet med sangen: «Hvilken smuk og yndig morgen». Bøn av søndagsskolens bestyrer Ludvig Arnesen. Fortsattes med sangen: «I vort elskte Deseret.» Et godt program blev utført av søndagsskolens elever. Missionspræsidenten gav en rapport over stillingen i de forskjellige søndagsskoler i Kristiania konferanse. Søster McKay talte saa til søndagsskolen med søster Sigrid Holtan som tolk. Hun sammenlignet barna med blomster, og sa, at Guds velbehagelighet hvilte over dem. Hun fortalte en historie om to smaapiker som var virkelige missionærer og sa at hvert søndagsskolebarn kunde være en missionær. — Nedenstaaende sang blev sunget av søster Hildur Jensen:

Hvorfor gaar jeg og har kjær søndagsskolen?
Jo, her jeg lærer om Gud og hans bud.
Dette mig fremad vil føre paa veien
og haab om kronen hvis jeg holder ut.

Her kun vi lærer det rette og sande,
en vei det er som vor Fader har sagt.
Syndens forladelse i daabens vande,
saa ske hvis vi med vor Gud gjør pakt.

Apostel McKay er nu her tilstede,
bringer med myndighet Frelserens bud.

Timen er kommen og Ham vi tilbede,
mægtige skaber og himlens Gud.

Velkommen vær til vor høstkonferanse.
Velkommen vær baade store og smaa.
Velkommen vær du som søker det sande,
Gud byr velkommen hvis du banker paa.

Apostel David O. McKay, med ældste Axel Nylander som tolk, talte om barnas forhold til Gud. Han talte i lignelse saa at barna kunde forstaa. Han tok et glas vand, drak av det, og spurgte saa hvad der var i glasset. Barna svarte at det var vand. «Hvad slags vand?» sa han. «Rent vand,» var svaret. Kan I drikke dette vand?» «Ja,» svarte de. Han tok saa en fyldepen, lot spidsen av den komme i berøring med vandet og spurgte saa hvad slags vand det var. «Urent vand,» svarte de. «Ønsker de at drikke det nu?» «Nei,» lød svaret. Han tok derpaa en liten pike i sine armer og sammenlignet hende med det rene vand. Sa at hun var ren og ubesmittet. Fortalte dernæst hvorledes menneskene blir besmittet, og opfordret alle til at holde sig rene fra disse besmittelser, og nævnte i særdeleshet tobak og berusende drikke. Han omtalte Samuels fødsel og de ting som stod i forbindelse dermed, at han opvokste i templet, og levet saa rent at han var værdig til at motta aabenbaringer fra Herren. Dernæst opfordret han en liten pike at synge «I vor elskte Deseret,» og at alle vilde synge koret. Gjorde saa nogen bemerkninger om sangens indhold, og opfordret alle til at leve et rent liv og være et eksempel for de smaa, saa at vi alle maa komme i Guds nærhet. Apostel McKay nedbad tilslut Guds velsignelse over søndagsskolen. — Sangen «O Herre lad mig komme frem,» blev avsunget til slutning. — Taksigelse av anden raadgiver i søndagsskolen Emil Haagensen.

Søster McKay møtte med den kvindelige hjælpeforening like efter søndagsskolen. Hun gav dem mange gode raad og ønsket at vi skulde følge efter disse. Fortalte saa hvorledes den ene arbeider kan hjælpe den anden, og paa den maate at «mange bække smaa gjør en stor aa». Søster McKay er præsidentinde over de kvindelige hjælpeforeninger i den europæiske mission, og organisationen i Kristiania satte stor pris paa hendes besøk.

Kl. 2 avholdtes medlemsmøte. Aapnet med at koret sang: «I østen stiger solen op. Bøn av ældste Eyolf L. Arveseth. Fortsattes med sangen: «Lader Guds aands stille hvisken.» Grensforstander Axel Nylander benyttet en del av tiden og talte om Guds rikes oprettelse paa jorden i de sidste dage. Han bar sit vidnesbyrd om sandheten av dette store sidste dages verk. Søster Margaret Petterson og søster Sigrid Holtan bar likeledes sine vidnesbyrd om evangeliets gjengivelse. Til avveksling sang koret: «Fuld av gjerning er min dag.» Søster McKay, med søster Sigrid Holtan som tolk, talte om hvorledes man bør undgaa ubehageligheter, og fremla specielt hvorledes mange mennesker søker at gjøre sine smaa ubehageligheter saa bekjendt som mulig og derved gjøre dem saa meget større.

Apostel David O. McKay omtalte kirkens organisation. Han sa at der er mange medlemmer som ikke forstaar denne organisation og forklarte saaledes mange lærerike ting angaaende dette. Fortalte om kirkens fremgang ved at dens medlemmer opfylder de pligter som paahviler dem i deres forskjellige stillinger og i det præstedømme de bærer. Han fortalte at der er ikke en eneste arbeider i denne kirke som ikke er avhængig av andre. De maa alle arbeide sammen, likesom ikke øiet kan si til haanden «jeg har dig ikke behov», saaledes er det med de forskjellige organisationer i Jesu Kristi Kirke. Den ene trænger den andens hjælp, og de maa alle arbeide i harmoni. Han gav mange gode raad og lærdomme til de Hellige og opfordret alle til at arbeide i enighet og harmoni.

Missionspræsident Petterson fremla derefter til avstemning kirkens generalautoriteter, til opholdelse i tro og bøn, Apostel David O. McKay som præsident for den europæiske mission, Emma D. McKay som præsidentinde over de kvindelige hjælpeforeninger i Europa, A. Richard Petterson som præsident for den norske mission, søster Margaret Petterson som præsidentinde over de kvindelige hjælpeforeninger i Norge, og som missionærer Axel Nylander, Margaret Petterson og Sigrid Holtan. Alle forslag blev enstemmig vedtat.

Møtet sluttedes med at koret sang: «Hør i din enbaarnes navn». Taksigelse av ældste Henrik P. Porsbøll.

Kl. 7 var det store lokale med galleri overfyldt. Møtet aapnedes med at sangkoret sang: «Kom Hellige fremad og

frygter ei» i det engelske sprog. Bøn av ældste Carl M. Hagberg. Koret sang derpaa: «Jeg tjener Gud, mens jeg er ung» med solo av br. Henry Larsen og søster Ingeborg Bruun. Missionspræsident A. Richard Petterson ønsket alle velkommen. Han omtalte dette store sidste dages verk, og det budskap som Herrens tjenere nu er sendt ut med til jordens nationer. Sa, at det vil bli en stor skuffelse for jødene, og for alle de som ikke annammer Jesu Kristi evangelium, da Frelseren kommer. Han omtalte de Helliges indsamling til Zion, og sa at dersom de lever evangeliet, vil de bli beskyttet fra de store straffedomme, som Herren sender over jorden i de sidste dage. Han bar et kraftig vidnesbyrd om sandheten av dette store sidste dages verk, og omtalte de store forfølgelser som denne kirke har været utsat for, og at mange har blit myrdet for evangeliet i vor tid, likesom i Frelserens dage. Til avveksling sang koret: «En stakkels sorgbetynget mand» med solo av søster Ruth Madsen.

Apostel David O. McKay talte over teksten: «En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse er at besøke enker og faderløse i deres trængsel og holde sig selv ren og ubesmittet av verden.» Han omtalte hvorledes De sidste Dages Hellige hjælper sine fattige. Den kvindelige hjælpeforening og biskopen arbeider haand i haand i dette øiemed. Biskopen mottar sine midler for dette bruk av kirkens medlemmer, som hver første søndag i maaneden undlater at spise to maaltider, og gir disse to maaltiders værdi i penger til ham som fasteoffer.

Han omtalte frivillig tjeneste, og hvorledes missionærene forlater sine hjem og reiser ut i verden, uten løn og betaling, for at bære sit vidnesbyrd om evangeliets gjengivelse til sine medmennesker. Der er 2000 missionærer som virker paa denne maate i de forskjellige lande. Han henvendte sig til de unge gutter og piker og opfordret dem til ikke at delta i verdens synder, men at holde sig rene og ubesmittet, og nedbad Guds fred og velsignelse over forsamlingen. Søster Ruth Madsen sang derpaa «En ukjendt grav» paa engelsk. Præsident Petterson takket for den gode tid vi hadde hat gjennem alle møter og til slutning sang koret: «En nat i stille summer.» Taksigelse av forstander Axel Nylander. Sangkoret sang til slutning «Skal vi svigte vore pakter» paa engelsk.

Apostel McKay gav derpaa inspirerende instrukser til sangkoret og roste dets dirigent, broder Hartvig Bruun, og likeledes medlemmene. Han takket for at de ogsaa hadde sunget i det engelske sprog.

Derpaa forsamledes de forskjellige organisationers bestyrelser paa det lille lokale og møtet aapnedes med salmen: «Hav tak for profeten du sendte.» Bøn av Præsident A. Richard Petterson. Apostel McKay gratulerte Kristiania gren med det store arbeide som utførtes av dens skrifteforening. Han satte stor pris paa disse som virker som missionærer og sa at enhver Sidste Dages Hellig bør være en missionær. Han sa at de som staar som bestyrelse, lærere og lærerinder bør være et eksempel til de øvrige medlemmer og at de maa holde sig væk fra tobak og berusende drikke og andre ting som ikke er ret, da disse ting er imot kirkens regler.

Dernæst gav han nogen gode raad med hensyn til søndagsskolens ledelse. Møtet sluttedes med taksigelse av ældste Oscar R. Lindbo.

Konferansemøtene var hermed avsluttet for dette aar og de var alle overmaade godt besøkt av et intelligent og interessert publikum. Apostel David O. McKay og hustru samt missionspræsident A. Richard Petterson og hustru reiste mandag morgen til Bergen for at avholde konferanse dersteds.

Oscar R. Lindbo,
grensskriver.

Hvad er „mormonisme"?

Av ældste *Orson F. Whitney.*

Oversat fra «Imp. Era» av Borghild Nielsen.

«Mormonismen» er ikke som de fleste folk tror en ny religion. Den er ikke et produkt av det 19. aarhundrede. Den erklærer selv at være det «evige evangelium», Jesu Kristi lære gjengit til jorden efter aarrækkers fraværelse. Den er et budskap om at Gud har opreist en profet og gjengit den gamle lærdom og har kaldt ut fra forskjellige nationer mænd og kvinder, der har været trofaste til hvad der kaldes «mormonisme». Det er ikke en ny ting, den er saa gammel som evig-

heten. Alt hvad jeg eller andre ældste kan gjøre er at fremlægge de samme gamle lærdomme der maa til, for at sammensætte Frelserens evangelium.

Hvad var «mormonismens» oprindelse? Hvis den ikke utkom i det 19. aarhundrede, naar hadde den da sin begyndelse? Den jordiske grundlægger for vor tro, profeten Joseph Smith, lærte at evangeliet var grundlagt i himmelen, førend denne jord var dannet. Han siger: «Gud fandt, der han stod midt iblandt aanderne i herlighet — ti han var mere intelligent end de — at det var passende at danne love hvorved de ogsaa kunde faa leilighet til at skride fremad som ham selv.»

Her har vi nøklen til det store problem, den første hentydning til de principper som vi benævner med: tro, omvendelse, daab og den Helligaands gave, tillikemed andre love og ordinancer i evangeliet. Det er en plan, hvormed Guds barn kan skride fremad i evighet, og den har været paa jorden til forskjellige tider og paa forskjellige steder og vist til menneskene deres frelse, formedelst den Helligaands veiledning.

Denne plan har været benævnt med forskjellige navne i henhold til menneskenes paafund. Paa den tid, da den blev gjengit ved Joseph Smith, fik den økenavnet «mormonisme» paa grund av «Mormons Bok», hvori mange av dens lærdomme findes.

Den lærer os at vi har levet før vi kom paa denne jord, at vi var aander i vor himmelske Faders nærværelse, ja ogsaa i vor modernærværelse, ti vi har ogsaa «en moder der».

I dette aandelige liv, vor første tilværelse, vandret vi i lyset, og vi lærte alt det vi kunde, eller alt det der var nødvendig, før vi blev tillatt at komme paa denne jord, hvilken blev skapt for os for alle Guds barn, at de som holdt deres første prøvestand skulde faa en leilighet til at gjennemgaa en anden erfaring der vilde utvikle dem, omend de maa gjennemgaa smerte og sorg, skuffelser og prøvelser. — Vi er lovet, at dersom vi vil bære alt dette med taalmodighet og trofast efterkomme evangeliets frelsende principper, vil vi bli lik vor Fader og Moder i himmelen og erholde evig liv og evig herlighet. Dette er aarsak til vor timelige prøvestand. Vi kom her oprindelig for at faa disse vore legemer i hvilke vore aander er indhyllet, ti aanden uten legemet er ufuldkommen og kan ikke

herliggjøres, mens legemet uten aanden er dødt — intet andet end en jordklump, skjønt saa storartet dannet, en form til forundring.

Aanden og legemet utgjør sjælen, og det er sjælen der skal opstaa fra graven og gaa frem til fuldkommenhet.

Drammens grens søndagsskole

arrangerte sin sommerutflugt søndag den 12. august i det mest straalende høisommerveir med deilig varm solluft. Turen gik til broder Einar Anthonsens hytte «Uroa», beliggende i Sørumaasen i Lier.

Deltagernes antal var ca. 40, hvorav flere fremmede, og befordredes fra Drammen pr. bil i to partier kl. ½10 om morgenen og ankom til stedet efter en halv times kjøring.

Stedet har en deilig beliggenhet oppe i aasen med en vakker oversigt over fjorden og Drammen.

Dagen blev flittig benyttet til morsom adspredelse, mest naturligvis for at muntre barna, og disse boltret sig da ogsaa i alskens lek og dette foraarsaget naturligvis en glubende matlyst hos samtlige. Saavel mat som drikke blev varmet og kokt, dels i hytta og i den nærliggende bæk, hvor en peis var opsat.

Zions skjønne sange blev sunget og klang saa deilig i den stille luft, at flere forbigaaende stoppet for at nyde mest mulig derav.

Samtlige deltagere fotografertes av broder Anthonsen, likesom beretningen om turen blev indført i journalen paa stedet, hvor alle tildragelser gaar paa rim.

Efter megen sang og hygge og en koselig dag blev turen avsluttet med taksigelse, hvorefter deltagerne tok farvel med «Uroa» og returnerte hjem kl. 8¼.

Einar Anthonsen Strand.

Missionsnyheter.

Ældste Axel Nylander blev i det sidst avholdte grensmøte kaldet til forstander i Kristiania gren.

Søster Borghild Nylander med datter ankom med d.s «Bergensfjord» til Kristiania tirsdag 21. august efter en behagelig overreise.

BARNAS AVDELING

Fra ploggut til profet.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste A. Morton.

Oversat fra originalen av Borghild Nilsen.

En aften tok Joseph ned familiens bibel og begyndte at læse dens hellige blade. Herren ledet ham den gang, men gutten visste det ikke. Mens han læste kom han til det femte vers i det første kapitel av Jakobs brev, som lyder saaledes: «Dersom nogen av Eder fattes visdom, han bede til Gud, som gir alle gjerne og bebreider ingen, saa skal det gives ham.»

Dette skriftsted bragte Joseph til at stanse og tænke. Det gjorde et dypt indtryk paa hans sind. Det syntes at si til ham: «Du ønsker at vite hvem av kirkene er sand. Hvis du bare vil spørge Gud, vil han fortælle dig det.»

Joseph besluttet at gjøre det. Men han fortalte det ikke til nogen i sin familie, hvad han bar i hjertet. Han lukket bibelen og la den tilbake paa dens plads, og gik tilsengs, litet anende at han den næste dag vilde ha saadanne nyheter som paa den tid vilde forbause hele verden.

Han vaagnet tidlig næste morgen og stod op og klædte sig. De øvrige i familien sov, saa han gik stille ut av huset, og gik hen til en lund i nærheten av farens farm. Det var en vakker vaarmorgen. Solen gyldet fjeldtoppene, fuglene sang i trærne og luften var fyldt av duft fra blomstene. Hele naturen syntes at si: «Gud lever. Gud er god. Han elsker sine barn og glæder sig over at velsigne dem.»

Joseph søkte ut et passende sted i lunden og her knælte han ned og i alvorlig bøn paakaldte Herrens navn. Mens han bad, saa han et overordentlig sterkt lys komme ned fra himmelen. Han blev bestyrtet av forundring over dette sterke, forunderlige lys, mens en fredfuld følelse fyldte hans aand. Da lyset naadde trætoppene, var Joseph midt mellem to himmelske væsener. De var lik mænd, men meget herligere og vakrere. Det var Gud, Faderen og Jesus Kristus hans søn. Idet han pekte paa sønnen sa faderen: «Joseph, dette er min elskede, hør ham.»

Saasnart Joseph var istand til at tale spurgte han Herren hvem av kirkene var sand. Han blev forbauset da Herren fortalte ham at alle kirkene var avveget fra den rette vei, at de var oprettet av mennesker og ikke av Gud, at ingen av dem lærte det rette evangelium, saa han skulde ikke forene sig med nogen av dem. Herren sa ogsaa til ham, at paa en bestemt tid skulde den sande kirke oprettes paa jorden, saa om han vilde være trofast, skulde han bli valgt til at være dens leder og profet.

Fyldt av forundring reiste Joseph sig og gik hjem. (Forts.)

*

Den „stille stemme".

Det var en liten gut som het Wallace. En dag da han gik ute paa marken, hørte han en ynkelig lyd. Han skyndte sig i retning av lyden, og da han kom dit, saa han en spurv som var kommet i en snare. «Jeg vil bare la den være der,» tænkte Wallace. Men en stille stemme sa indi ham: «Hvis du sætter fuglen fri, skal du til gjengjæld bli hjulpet.»

Wallace satte da fuglen fri. Da han hadde gaat et litet stykke til var der nogen tykke buske, og heri var skjult en anden snare, og eftersom han gik ganske likegyldig, blev hans ene fot hængende fast i den. Han prøvet alt hvad han kunde, men fik ikke ut foten. Det næste han tænkte paa nu, var at bede. Han bad meget alvorlig sin himmelske Fader om at hjælpe ham.

«Gutten min.» Han løftet hodet og fik da se sin far ved siden av sig, og han visste nu at hans bøn var besvaret.

Da de kom hjem, fortalte han sine forældre hvad der var hændt, og tilføiet: «Herefter skal jeg altid lytte til den «stille stemme»,» og Wallace har aldrig glemt at gjøre det.

11 aar. *Blanche Humphrup*

fra «Juvenile Instructor» ved B. N.

Brændevin er for arbeiderne det samme som svøpeslag for hestene.

*

Hykleri er en hyldest som lasten bringer dyden.

Joseph Smiths første bøn — og svaret.

Hvilken smuk og yndig morgen!
Solen farver skjønt vor jord.
Bier summe, fugle synge
som et liflig englekor.
Og i lundens svale skygge
Joseph søker Herren stor.

Ned ham knæler, sagte beder,
det er drengens første bøn.
Mørkets magter ned i støvet
knuger denne jordens søn.
Uforsagt han dog vedbliver
At anrope Gud i løn.

Mørket viker, lys neddaler,
solens skin det overgaar.
Glorieglansen paa ham falder
skogens trær ildstøtten naar.
Joseph skuer Gud vor Fader
som med Sønnen for ham staar!

«Joseph, dette er min elskte,
hør ham!» lyder Faderens bud!
Josephs simple ord bønhørtes,
henrykt hører han sin Gud.
Fryd og glæde hjertet fylder
ti som seer han kaares ut!

INDHOLD:

Menneskene og nationene maa omvende sig fra sine synder før vi faar fred paa jorden. 257
Missionspræsidentens besøk i grenene 261
Høstkonferansen i Kristiania . 263
Hvad er „mormonisme" . . . 267
Drammens grens søndagsskole 269
Missionsnyheter 269
Barnas avdeling. 270
Joseph Smiths første bøn — og svaret. 272

Utgit og forlagt av *A. Richard Petterson*, Osterhaugsgt. 27, Kr.a.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.